

Smutné případy vyskytly se při zaječích honbách ve středních Čechách, kde byla zvěř před očima pána myslivosti a účastníků strelců zcizována a namnoze došlo i k trapným výjevům. Byl to výstřelek špatně pochopené svobody. Venkovský proletariát snížil se tak k nejpotupnějšímu řemeslu - lupičskému - a napodoboval bolševictví. Krok za krokem postupovali tito kořistníci ve vzdálenosti asi 200 metrů za kruhem strelců, a co raněno proběhlo - bylo jejich. Na tom však nebylo dosti; namnoze odvážila se chátka až k vozu, na němž byla zvěř naložena, a ani četnictvo zde ničeho nepořídilo. Drancovalo se jako při přepadení krámu a kradla se i zvěř honcům z ruky. Na strelce, mezi nimiž byli většinou nezámožní úředníci z města, se pak nedostalo ani po zajíci, výslužce to zajisté dosti skromné, vzhledem k námaze a předražnému strelivu. A přece každý městský lovec v dnešní nepříznivé době jel na hon hlavně proto, aby také obstaral nějakého toho zajíčka pro svou skrovnou kuchyň. Ale ovoce jejich námahy klidně sebrali „Bolševici“!

V tom směru učinily se nyní řádné kroky na patřičných místech, a proto doufáme, že letos (v roce 1919) nebudeme už svědky hnusných výjevů, které se odehrávaly loni skoro při každé druhé větší honbě zaječí.

V činnosti pokračoval Spolek pro ochranu honby a chov psů v král. Českém v Praze, který si zatím ponechal beze změn svůj původní název. Na výborové schůzi v lednu 1919 už ale továrník Voleský podal návrh na změnu, která by obrázela změnu poměrů včetně jediné jednací řeči - češtiny, a byla ustavena komise k vytvoření nových stanov. Spolek, který měl tehdy coby největší a nejstarší česká lovecká a kynologická organizace přes 800 členů, měl se přetvořit v Ústřední spolek pro ochranu honby a chov loveckých psů v Čechách. Bylo naplánováno uspořádat

Bolševictví při honbách

Samostatnost Čechů v nové republice a pocit nově nabyté svobody nesl s sebou již na sklonku roku 1918 příhody, jichž byla tato země v různých obměnách svědky ještě několikrát. Při čtení článku z České myslivosti se nám jistě vybaví události velmi nedávné:

zkušební hledání. Spolek také doporučil svým členům, aby své čistokrevné chovné feny nechávali krýt osvědčenými psy. Kynologickému svazu v bývalém Rakousku bylo oznámeno, že spolek přebírá vedení české rodové knihy. Zápisy a stanovení podmínek do zápisu, zkušební řád pro hledání a soukání, jmenování soudců a znalců pro zkušební řád a posuzování a další oblasti činnosti měly být upraveny tak, aby mohl být utvořen Českosloven-

obnovy pokusů vytvořit plemeno českého ohaře. J. B. Martin připomněl snahy pánů J. Pulcharta, poštmistra na Peruci, který jako jeden z prvních předvedl tma-vohnědou fenu Lovu na hledáčkách roku 1889 na Smečně, a MUDr. F. Šnejdárka z Prahy, který předvedl na Zbraslavi šedo-hnědou fenu se skvrnami od chovatele - jakéhosi hostinského v Horní Kopanině u Prahy. Tehdejší komise pro „kmenorodní“ knihu, jejímž členem byl i lesmistr J. Zenker z Písku, určila k zápisu těchto stavěčů „co hladkosrstých psů stavěcích českého plemene“ podmínky, jimž žádný z uchazečů nevyhověl. „Nezdařeným pokusem,“ píše v roce 1919 J. B. Martin, „odstrašení vzdali se naši čeští průkopníci dalších prací na vypěstování domácího plemene českého ohaře, čehož musíme dnes jen litovat. Naskýtá se tudíž otázka, budeme-li moci znovu přikročiti ku vypěstování čistého, českého psa stavěcího. Při spletitosti dnešních poměrů,“ soudí, „sotva najdeme psa čistého, českého rázu původního. Pustiti se však do různého křížení nevedlo by k výsledkům, ale spíše k bojům - a to zde již vše dávno bylo a dosud trvá!“

V roce 1920 proběhl tiskem kuriózní spor o pravost psího rodokmenu, potažmo přečin urážky na, který se dostal až k soudu, do porotní síně a na stránky nejen odborných časopisů. Na počátku bylo jakési škrtnání jmen v psích rodokmenech, kvůli němuž se kupec rozhodl psa vrátit a domáhal se vrácení peněz. Přerostlo v nařčení, urážky, žaloby a soud, na němž vystoupili tři radové, tři advokáti, tři zainteresovaní redaktori, osm svědků a dvánáct úctyhodných porotců. Pikantní bylo, že proti sobě shodou okolností stáli funkcionáři čelných pražských klubů a posléze byli obžalováni i redaktori, kteří o záležitosti psali: chovatel J. Rydlo, jinak ovšem místopředseda klubu Hubert, J. B. Martin, jinak též jednatel Ústředního spolku pro ochranu honby, dále pak bratři Štětkové, vydavatelé České myslivosti.

Michal Císařovský

J. B. Martin, autor úvahy o českém stavěcím psu, byl členem Ústředního spolku pro ochranu honby a chov loveckých psů v Čechách od roku 1919, kdy vykonával funkci jednatele, v letech 1923 až 1925 byl jeho předsedou

ský lovecko-kynologický svaz, který by se hlásil k zásadám a pravidlům bývalé evropské kynologické federace. Takřka souběžně byl založen Svaz českých lovců. Vzápětí, už v dubnu 1919, propukly dohady o to, který z obou svazů je ten „správný“ a který „zmatečný“. Záhy se objevila úvaha o možnostech